

На згадування Климівського

Яків Щоголів

Попід небом ясним,
У краю степовім
Наша неня, стара Україна,
На поругу чужим,
На надію своїм,
Згодувала гулливому сина.
Він списа не скидав,
Білих рук не складав,
Як пускався орлом по Дунаю,—
І пісні козака,
Як вітри здалека,
Розливались од краю до краю.
Степ широка була,
Воля буйна жила,—
І співав він ту степ і ту волю...
А година прийшла —
Житом степ поросла,—
І козак не літає по полю.
Нам про роки старі
День і ніч кобзарі
На бандурах своїх вигравають;
Та з Нечаєм, з Сомком,
З Кальнишем, з Павлюком
Одного козака не згадають.
Хлопці ж, хлопці! Спросіть,
Де наш лицар лежить:
Чи в землі його прах поховали,
Чи орли із дібрів
З запорізьких лугів
З лоба очі клювають прилітали?..